

Miljøministeriet

Folketingets Europaudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2022-9399
Den 19. september 2022

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 272 (EUU alm. del) stillet 25. august 2022 efter ønske fra Søren Søndergaard (EL).

Spørgsmål nr. 272

”Ministeren bedes oplyse, om regeringen vil indføre et nationalt forbud mod PFAS i alle forbrugerprodukter, sådan som Forbrugerrådet har foreslået (jf. artiklen Organisationer kræver forbud mod PFAS, TV2, 5 august 2022), samt redegøre for de EU-retslige aspekter af et sådan forbud, idet spørgerne bemærker, at en rapport fra Nordisk Ministerråd i 2019 har vist, at fluor-stoffer, herunder PFAS koster mellem 750-1250 nordiske borgere livet om året (”The cost of inaction, A socioeconomic analysis of environmental and health impacts linked to exposure to PFAS”).”

Svar

Jeg deler Forbrugerrådet TÆNKs bekymring om den udbredte anvendelse af og forureningen med PFAS. Derfor har vi igangsat en lang række initiativer siden Korsør-sagen, og regeringen har senest taget beslutning om at få udarbejdet en national strategi for PFAS.

Det er vigtigt, at vi får begrænset de mange kilder til udsættelse for PFAS. Derfor er de danske myndigheder gået sammen med myndighederne i Nederlandene, Norge, Sverige og Tyskland om, at udarbejde et forslag under REACH-forordningen om at begrænse så mange anvendelser af så mange PFAS som muligt. Forslaget skal indsendes til det Europæiske Kemikalieagentur januar 2023.

Når der er indsamlet tilstrækkeligt med information i det forberedende arbejde med EU-begrænsningen, vil jeg undersøge muligheden for en national begrænsning af PFAS for relevante produktgrupper. Nationale begrænsninger skal være proportionale og kræver derfor dokumentation på linje med det, der ligger bag en begrænsning i EU, for ikke at være i strid med EU-retten.

De EU-retslige aspekter

Indførelse af forbud og begrænsninger af fremstillingen, anvendelsen eller markedsføringen af et stof som sådan, i en blanding eller i en artikel vil kun kunne ske i henhold til procedurerne i EU's generelle kemikaliereregulering, REACH-forordningen.

Det betyder, at begrænsningsproceduren i REACH artikel 68-73 skal iværksættes, og konkret indebærer dette, at der skal udarbejdes et forslag til en ny begrænsning. Ifølge REACH-forordningen kan Kommissionen såvel som en medlemsstat selv tage initiativ hertil. Ved medlemsstatens initiativ, vil denne medlemsstat skulle udarbejde et såkaldt bilag XV-dossier, hvori det dokumenteres, at den pågældende form for fremstilling, anvendelse eller markedsføring af stoffet udgør en uacceptabel risiko for menneskers sundhed eller miljøet, som ikke er tilstrækkeligt kontrolleret, og som det er nødvendigt at imødegå på EU-plan. Med EFTA-domstolens afgørelse E-9/16 er det desuden blevet

anerkendt, at en medlemsstat kan indføre midlertidige nationale begrænsninger, såfremt begrænsningsproceduren i REACH for en tilsvarende begrænsning allerede er iværksat i EU, eller hvis medlemsstaten straks selv tager initiativ til at iværksætte begrænsningsproceduren, som beskrevet ovenfor. De midlertidige nationale regler skal være i overensstemmelse med TEUF artikel 34-36 og vil skulle notificeres i henhold til informationsproceduredirektivet, som indebærer en stand-still periode på tre til seks måneder.

De midlertidige nationale begrænsninger skal ophæves ved afslutningen af EU-begrænsningsproceduren. Hvis der omvendt ikke kan dokumenteres en uacceptabel risiko på EU-plan, men kun på nationalt plan, bringes begrænsningsproceduren til ophør. I dette tilfælde vil medlemsstaten derefter kunne indføre nationale regler, forudsat at reglerne er i overensstemmelse med TEUF artikel 34-36. Sådanne regler vil skulle notificeres i henhold til informationsproceduredirektivet.

Lea Wermelin

/

Henrik Hedeman Olsen